

Rătăcire

Ștefan Doroftei Doimneanu

Pe fresca lumii plină de contraste
Se-adună depărtările truate,
Nici vremurile foste-odată caste
Nu mai au loc în jocuri cumpătate.

Din amplele restricții sorb tăcerea
Ce se adună în jalnice păreri,
În nori îmi pierd și visul și puterea
Și-n reverie, adorm pe primăveri.

Din ochii stelelor curg pete roșii
Însângerate, lăcrimând tristețe,
Din ursa-n care se ascund strămoșii
Aș vrea să fur neconținut junețe.

În așteptări mereu pândește clipa
La colțul fericirilor batante,
Am să-i deschid ca să alung risipa
Din rătăcirii mereu revigorante.

Și-apoi prin luminișuri de pădure
Pe unde fluturii încep să zboare
Pe zânele ce mi-au fost interzise
Am să le-alint cu sărutări din floare.